

Sienna Mercer

MIN BROR,
NR. 3 VARULVEN

MASKESPIL

På dansk ved Lis Andersen

★ ★
Alvilda
★

Kapitel 1

Daniel Packer trådte ind på badeværelset. Hans enæggede tvillingebror, Justin, var allerede derinde, i kamp med en ubøjelig hårlok, der ikke ville lægge sig fladt ned.

Daniel himlede med øjnene. ”Det er da heldigt, at du er fra en varulvefamilie og ikke en vampyrfamilie.”

”Nå?” Justin rynkede panden. ”Og hvorfor så det?”

”Fordi hvis du var en vampyr, så ville du ikke have noget spejlbillede ... og det vil sige, at så kunne du ikke bruge så lang tid på at nyde synet af dig selv i spejlet.”

”Ha ha,” sagde Justin tørt. ”For det første findes

der ikke vampyrer. Og for det andet, bare så du ved det, så er det *vigtigt* at se godt ud på en date.”

”Ja, det må du jo vide.” Daniel kiggede ned på fliserne i gulvet. *For jeg gør ikke.*

”Og i øvrigt,” vrissede Justin, ”så ville jeg sikkert også være gået glip af vampyrgenet, ligesom jeg er gået glip af varulvegenet.”

Daniel mærkede et velkendt stik af skyldfølelse. Indtil deres fødselsdag for et par måneder siden havde han været totalt uvidende om, at han tilhørte en blandet menneske- og varulvefamilie. Han var, hvad hans far muntert kaldte en ”ved-det-ikke-varulv”.

Siden den dag tvillingerne var blevet født, havde deres varulve-far vidst, at en af drengene ville forvandle sig på sin 13-års-fødselsdag. Og lige siden drengene havde kunnet gå, var det Justin, som havde vist alle tegnene på at være ulv: Han var hurtig, han var stærk, og han var total sportsidiot. Så deres far havde indviet Justin i hemmeligheden for flere år tilbage, mens Daniel var forblevet uvidende.

Og så – til alles chok (særligt Daniels!) – havde det vist sig ikke at være superatleten, men den følsomme sangskriver, Daniel, der havde forvandlet sig til et behåret og hylende vilddyr.

Ikke desto mindre virkede det, som om det var Justin, der lige nu gennemgik den helt store forvandling. Selvom Daniel selvfølgelig godt vidste, at Justins nye besættelse af sit eget ydre kunne forklares med to ord:

Riley Carter.

Siden Justin og den blonde superstræber officielt var blevet et par, havde Justin firedoblet sit tidsforbrug på badeværelset.

”Hvad er det, du prøver at lave?” spurgte Daniel og trådte nærmere på sin brors seneste omhyggeligt forpjuskede frisure.

”Det ved jeg ikke,” sagde Justin og bankede den genstridige lok ned så hårdt, at Daniel frygtede, han gav sig selv en hjernerystelse. ”Jeg tror, jeg går efter: *Jeg er ligeglad, hvordan jeg ser ud-stilen.*”

”Okay ... hvad så med ... at *være* ligeglad?” foreslog Daniel med en lille latter.

”Du forstår det ikke,” sukkede Justin. ”Jeg kan ikke være ligeglad. Jeg vil virkelig gerne imponere Riley i aften.”

”Hun *er* allerede imponeret. Jeg mener, hun har sagt ja til at være din kæreste,” var Daniels gode argument. *Bare jeg kunne sige det samme om Debbi*, tænkte han.

Justin rettede på sin skjortekrave. ”Jo, men jeg kan ikke tage noget for givet,” mumlede han.

På en enkelt nat, lod det til, var Daniels tvilling gået fra at køre et håndklæde gennem håret efter vask til at gøre et ægte forsøg på at ”style” det. I forsøget indgik endda en spray, der gav ”fylde til håret”, lånt fra deres mors toiletbord. Og hans påklædning! Lige pludselig brugte Justin ord som ”trendy” og ”hip” i ét væk. Før i tiden havde han kun bekymret sig om, hvorvidt tøjet var rent (og nogle gange ikke engang det!), men nu skulle han pludselig vide, om en skjorte passede bedst til jeans eller lærredsbukser, og hvilke af hans bæltter der var mest moderigtige. Daniel havde altid troet, at et bælttes funktion var at forhindre bukserne i at falde ned om knæene på en, men det var tydeligvis en helt gal opfattelse.

Og nu stod de så her, meget tæt på at komme for sent til Pine Woods’ høstfest, mens Justin fortsat kæmpede med det genstridige hår.

”Vi må hellere se at komme af sted, inden pigerne går uden os,” sagde Daniel i forsøg på at skynde på ham.

Endelig vendte Justin sig fra spejlet. ”Jeg er klar,” erklærede han. Så rynkede han panden. ”Men hvad med dig?”

”Jeg *er* klar.”

Justin hævede øjenbrynene og kiggede mildt chokeret på Daniels påklædning – en grå hættetrøje med lynlås, inden under den en T-shirt med Rolling Stones og så et par slidte jeans. Da hans blik landede på Daniels fodtøj, spærrede han øjnene op. ”Hvorfor har du to forskellige sko på?”

Daniel vrikkede med tærne i den ene sorte Converse-sko og i den anden godt brugte militærstøvle. Han gik pludselig i forsvarsposition. ”Det er bare noget, jeg lige afprøver,” løj han. Faktisk så havde han tænkt sig at gå i to ens Converse-sneakers, men han havde haft et lille uheld, da han trak dem på. Han havde været så nervøs over den her aften, at hans ulvekløer pludselig var sprunget frem uden varsel, og før han vidste af det, havde han flået den ene Converse-sko i stykker. Og eftersom han ikke havde en jordisk chance for at finde sin venstre militærstøvle, uden at værelset kom til at ligne en slagmark, havde han besluttet sig for at tage det umage par på.

Altså, lige på det tidspunkt havde det virket ret kreativt og street-agtigt.

Nu spekulerede han på, om det ikke bare så dumt ud.

Men det var der ikke noget at gøre ved. Han havde travlt, så han trak bare på skuldrene og grinte til sin bror. ”Tænk på det som mit bidrag til moden,” sagde han.

Justin himlede med øjnene.

”Nå ja, jeg skal jo ikke på en rigtig date, vel?” sagde Daniel og håbede, at han ikke lød lige så taberagtig, som han følte sig. ”Du og Riley er et par. Debbi og jeg er ...”

”Er hvad?” lød det prompte fra Justin.

Godt spørgsmål, tænkte Daniel.

Han var ret totalt vild med pigen i huset overfor, med hendes kobberøde krøller og blændende smil. Og de havde hængt ud sammen temmelig meget. Han mente, eller i hvert fald så *håbede* han, at hun kunne lide ham på samme måde, som han kunne lide hende. Men at spørge hende om det – det turde han ikke! Og af en eller anden grund virkede det simpelthen for risikabelt at lade hende vide, hvordan han havde det med hende. Hvad nu hvis hun ikke kunne lide ham – altså *rigtig* lide – på samme måde, som han kunne lide hende – *rigtig* meget. Hvad hvis hun grinede af ham?

Daniel havde rigeligt at bekymre sig om i forvejen. For eksempel hans forvandling-til-varulv-problem.

Og hvis det at have en kæreste fremkaldte den form for vanvid, som Justin demonstrerede lige nu, så var han helst fri.

Han bremsede den ulveagtige knurren, der var på vej op gennem hans hals, og svarede sin bror: ”Bare venner, det er det, vi er.”

”Okay ...?” sagde Justin og himlede med øjnene, mens han gav sit hår endnu en afklapsning.

Daniel tog fat i hans arm og hev ham ud af badeværelset og ned ad trappen, hvor deres forældre ventede på dem.

”Kan I nu more jer til høstfesten, drenge,” sagde far.

”Og lad være med at spise for mange kandiserede æbler,” sagde mor. Hun gav Daniel et kys på kinden, mens hun med en hånd glattede Justins ubøjelige hårlok.

”Du rører den ikke!” sagde han og var på vej til at styrte op på badeværelset igen. Men Daniel var hurtig og greb ham i armen og trak ham hen mod hoveddøren.

”Du ville gerne imponere din kæreste, ikke?” sagde han, idet han greb deres jakker fra knagerækken og puffede sin bror ud ad døren: ”Så prøv at komme til tiden.”

På vej over gaden til Debbis hus undrede det Daniel, at der ikke var en eneste halloween-dekoration på hendes fortrappe. Alle andre huse i gaden havde som minimum et græskar stående som pynt. Det fik Debbis hus til at se underlig fremmedartet ud.

Og lige pludselig var der også noget underligt ... i Daniels bryst. Han var ellers ved at vænne sig til den der kløen og den snurrende fornemmelse i tænderne. Kløerne, der pludselig groede frem og signalerede forvandlingen fra menneske til ulv. I et kort, panisk øjeblik troede han, at det var det, der var ved at ske nu.

Han lod tungen glide hen over sine tænder, men han kunne ikke mærke, at hjørnetænderne var blevet længere. Så handlede den brændende fornemmelse i brystet og maven altså om noget andet. Det handlede om en helt menneskelig følelse ... Jalousi.

Daniel havde aldrig været jaloux på Justin før. Tvillingerne var hinandens modsætninger i alt, bortset fra deres ens udseende. Af den grund havde de aldrig haft anledning til at konkurrere med hinanden. Og Daniel var virkelig glad på Justins vegne – over at han endelig havde fundet sammen med Riley. Han ville bare ønske, at han også havde en kæreste. Sin egen. Debbi.

Også selvom det kom til at betyde nogle få ekstra minutter – okay, *timer* – foran spejlet. Og en total opdatering af garderoben. Ja, så ville han gerne være kæreste med hende. Han ville ønske, at de ikke bare skulle på en dum venneaften sammen og gå der i hælene på 8. klasses mega-par. ”Riley og Justin”. Daniel forudså, at han og Debbi lige om lidt ville blive kaldt ”*Rustin*” og ”*Jiley*” eller noget andet virkelig pinligt af deres klassekammerater.

Pludselig dukkede ordet ”*Danbi*” op i hans hoved. Han følte sig totalt dum.

De gik op ad trappen til Debbis hoveddør. Huset var ret stort, med en garage på den ene side af hoveddøren og nyplantede blomster under vinduet til den anden side. Det var et pænt, hjemligt hjem – meget mere hyggeligt, end da Mackenzie Barton boede der – og alligevel stivnede Daniel lige foran døren.

”Det er vist sådan,” sagde Justin og pegede på dørklokken, ”at hvis en af os trykker på den der knap, så er der en klokke, der gør folk inde i huset opmærksom på, at vi står her udenfor og venter.”

”Jep.” Daniel sank, ude af stand til at trykke på dørklokken eller komme med en vittig respons på Justins drilleri.

”Nå, men så må det vel blive mig,” sagde Justin med et skuldertræk. Han løftede fingeren – nød tydeligvis at torturere sin bror – og førte den i super-*super* slowmotion mod dørklokken, som om hans arm bevægede sig gennem tyk karamel.

Du gør det ikke! Du gør det ikke! messede Daniel inde i sit hoved uden helt at vide, om han beordrede sig selv til ikke at springe ud som ulv eller til ikke at stikke halen mellem benene.

Al den panik burde være et overstået stadie, tænkte han ved sig selv. Måske skal jeg glemme alt om Debbi som kæreste. Hvis bare det at ringe på hendes dør lammer mig, så går jeg da i totalt koma, hvis jeg skal spørge hende!

Da hr. Morgan – Debbis far – åbnede døren, smilede han bredt. ”Jamen goddag, goddag,” buldrede han på sin hyggelige måde. Han var i en stor, løs sweater og havde stukket avisen under armen. Han lignede en far i en gammel tv-reklame, og bag ham buldrede ilden i pejsen inde i stuen. Desværre var hans moskusduftende aftershave så stærk, at Daniels øjne begyndte at løbe i vand, og hans ulve-sensitive næse vrikkede ufrivilligt.

”Hej, hr. Morgan.” Justin trykkede den fremstrakte hånd og hilste pænt på Debbis far.

Daniel kunne tilsyneladende ikke få skruet sin stemme op til et niveau, hvor den kunne høres. Da han tavst gav hånd til hr. Morgan, var han total skrækslagen for, at hans ulvestyrke ville slå igennem håndtrykket. Det blev verdens mest slappe håndtryk.

Sådan, Daniel! Sådan imponerer man en kære-
stes far.

”Hej, drenge,” lød en stemme fra entreen.

Daniel kiggede forbi hr. Morgan og fik øje på Debbi på vej mod yderdøren fra stuen. Hun havde det kønneste smil, og hendes hår – der havde samme farve som de dansende flammer i pejsen bag hende – var samlet i en løs sidehestehale. Et par løsslupne tjavser krøllede sødt ved tindingen.

Det kunne man da kalde perfekt styling. Debbi havde helt klart ingen problemer med at sætte en passende påklædning sammen til høstfesten. Uden på sin denimskjorte havde hun en orange sweater med V-udskæring på. Den var helt ufattelig blød, kunne Daniel se. Sweateren var lang og gik ned over hendes brune leggings, som blev matchet af et par lange, karamelfarvede læderstøvler og en lækker, chokoladebrun dunvest.

Hun så ... temmelig perfekt ud.

Ikke for meget og alligevel totalt ... perfekt.

Som en pige ville klæde sig på til ... *en date*? Daniel mærkede et gys af glæde ved tanken om den umage, Debbi havde gjort sig for at se så fantastisk ud for ham. I næste nu blev det lykkelige gys til en knude af tvivl. Det var jo lige så sandsynligt, at hun bare havde klædt sig flot på for at gøre et godt indtryk til sin første høstfest i Pine Wood.

Så måske var det her ikke en date. Daniel anede det ikke. Men en ting vidste han: Hans egne umage sko var totalt kiksede i forhold til hendes totalt gennemført fantastiske påklædning.

Det sved i Daniels øjne, og et øjeblik frygtede han at blive forvandlet til en knurrende pelsbold, indtil han opdagede, at det var hr. Morgans after-shave, som angreb ham.

Debbi kiggede på hans sko.

Okay, nu tror hun, at jeg er det mest kiksede kiks i hele den kiksede verden!

Hendes blik bevægede sig hurtigt op og mødte Daniels. Hun blinkede, men hun sagde ikke noget om kombinationen sneaker og militærstøvle. Det var en lettelse, men da hun vendte sig mod Justin og med et smil fortalte ham, at hun var vild med hans skjorte, var Daniel på nippet til at dreje om på hælen og tage flugten.

Hr. Morgan gav Debbi et kys på panden. ”Okay, kan I nu have det sjovt!”

Sjovt? Daniel havde svært ved at se den mulighed.

Da de gik rundt om hjørnet til Rileys hus, spurgte Justin Debbi, hvorfor de ikke havde pyntet op. ”Er I en anti-halloween familie, eller hvad?” sagde han muntert. Han var jo heller ikke mundlam af forelækkelse. ”Eller allergiske over for græskar?”

Debbi lo. Daniel ville ønske, at det var ham, der havde spurgt. Men hans hjerne var i panik over de åndssvage umage sko. Samtaleemner var der ikke plads til.

”Ja, det kan godt se sådan ud lige nu,” svarede Debbi. ”Men bare vent til i morgen. Så ser det helt anderledes ud. Så I det ikke ude fra entreen? Min far har dækket bordet med tegninger over planlagte dekorationer. Målt op og tegnet i de rigtige størrelsesforhold og det hele. Der bliver blinkende lys, gravstene og monstre i fuld størrelse. Han har det hele på plads: temaer, historier og hele balladen. Og den lokale græskarproducent er placeret i kvik-kaldshukommelsen på hans mobil.”

”Wow, det lyder cool,” sagde Justin.

”Ja,” kvækkede Daniel. ”Cool.”

”Det mener I. Jeg synes det er pinligt,” sukkede Debbi. ”Nå, fortæl mig om høstfesten. Hjemme i Franklin Grove havde vi en græskarfestival, men det var mest for de små. I ved ... ansigtsmaling, ringspil og sådan noget.”

”Det har vi også,” sagde Justin. ”Men vi har også nogle lidt mere udfordrende aktiviteter. Og så er der levende underholdning og en masse forlystelser. Alle kommer og ...”

”Jeg vandt en guldfisk engang,” busede Daniel ud med.

Debbi stirrede på ham. ”*Hvad* gjorde du?”

Daniel kunne mærke hårene spire på sin håndryg. Hurtigt borede han hænderne ned i lommen. *Træk vejret ...* ”Æhm, til høstfesten. Da vi var 6-7 år gamle. Jeg kastede en bordtennisbold ned i en guldfiskebowle. Vandt en guldfisk. Basil, kaldte jeg ham.”

”Aha.” Debbi sendte ham et sødt smil. Og så, til hans forbløffelse, lagde hun en hånd på hans sweat-shirtærme. ”Flot.”

Daniel sank. Fysisk berøring, det måtte da betyde noget. Ikke? Også selvom det kun varede en brøkdæl af et sekund.

Daniel tænkte stadig på berøringen, da de nåede Rileys hjem. Hr. Carter var i gang med at rive blade sammen i forhaven.

”Hej med jer!” råbte han og rev en rivefuld knitrende, gule og brune blade hen mod en gigantisk bunke midt på plænen.

”Hej, hr. Carter,” sagde Debbi. ”Er Riley klar til at tage af sted?”

Hr. Carter stillede riven op ad et træ og børstede hænderne af i sine jeans. ”Lad os gå ind og se.”

På vej hen mod terrassedøren klukkede hr. Carter muntert. ”Hey, Daniel, kan du huske da du var en lille fyr og kom og tiggede om at få lov til at hoppe i mine bladbunker?”

”Æhm ... ja.” Daniel fik kvalme. Han vidste præcis, hvad der kom nu.

”Du elskede bare at hoppe i de bunker. Men før eller siden fik du et blad op under trøjen og styrtede grædende hjem. Din næse løb som en utæt vandhane. Kan du huske det?”

Daniel tvang sig selv til at nikke og gjorde sit bedste for at smile – men hans kinder brændte, og det skyldtes ikke en begyndende forvandling. Det var bare god, gammeldags flovhed.

Men Debbie grinede. ”Ej, hvor sødt!” For *anden*

gang lagde hun sin hånd mod hans arm. ”Jeg kan lige se dig rulle rundt som en hvalp i de blade. Så nuttet.”

Daniel slappede lidt af. Hun havde lige kaldt ham ”nuttet”. Måske var det ikke en total fiasko alligevel.

Da de nåede op på terrassen, åbnede hr. Carter døren og kaldte på Riley.

”Hvad er der, far?” lød hendes stemme oppe fra første sal.

”Dine venner er her!” meddelte han. Så vendte han sig med et grin mod Daniel, Debbi og Justin. ”Det må jeg sige, I fire bliver det sødeste dobbeltpar til høstfesten.”

Daniel spekulerede på, hvad han havde gjort hr. Carter, siden han var så fast besluttet på at ødelægge hans liv. *Dobbeltpar?! Selvfølgelig vidste han godt, at hr. Carter ikke bevidst forsøgte at ydmyge ham. Han var bare en helt almindelig pinlig far. Men desværre fik hans pludren Daniels tænder til at snurre.*

”Det er ikke en dobbeltdate,” skyndte Daniel sig at sige. ”Altså ikke rigtig. Det er mere som en flok venner, der hænger ud sammen ... du ved? Kammerater, gode venner. Ikke sådan ... noget ... par-agtigt.”

”Ro på, brormand,” sagde Justin. ”Du er ude på et skråplan!”

Daniel sendte sin bror et dræberblik, men så gik det op for ham, at Justin havde mime-hvisket ordene, så kun Daniels supersensitive ulvører opfangede det.

Daniel lagde ansigtet i glatte folder. Det, der lige var røget ud af munden på ham, fik ham til at lyde totalt par-fjendsk ... og det var han selvfølgelig ikke. Overhovedet! Men af en eller anden grund havde han ikke lyst til at indvie hr. Carter i det. Og hvorfor ikke? Måske fordi han ikke vidste, hvordan Debbi havde det med par-spørgsmålet. Det sidste, han ønskede, var at fremstå totalt forelsket, hvis hun nu ikke var interesseret.

Så kom Riley fjedrende ned ad trappen. Ud af øjenkrogen så Daniel Justins hånd fare op til håret.

”Hej!” sagde Riley. Hun rakte op efter sin frakke på knagerækken og fik viklet håndleddet ind i et tørklæde. ”Ups,” sagde hun og trak hånden til sig, hvorefter en lavine af skihuer, uldsweatre og vindjakker faldt ned fra hattehylden. Det hele landede i en kulørt bunke på entrégulvet.

Daniel kunne konstatere – efter endnu et sideblik på Justins fjogede smil – at hans tvillingebror anså

Rileys klodsethed for at være sindssyg sødt og ikke sygt kikset.

”Undskyld,” sagde Riley med en let panderynken.

”Det skal jeg nok ordne,” sagde hr. Carter og gennede sin datter ud på terrassen.

”Jeg er helt vildt spændt på høstfesten,” sagde hun, mens hun kæmpede med at få sin arm stukket ind i sin knaldrøde uldfrakke – og overså terrassens trappetrin.

Daniel og Debbi gispede, da Riley tumlede forover med baskende arme og kurs mod den brolagte havesti.

Men Justin var hurtig. Et enkelt spring placerede ham i hendes faldkurve lige tidsnok til, at hun landede i hans åbne arme.

Det var en forbløffende redning, selv for en superatlet som Justin, der nu holdt Riley i sine arme, som var hun let som en fjer ... en meget klodset fjer.

Og det var helt tydeligt, at Riley også var imponeret. Hun kiggede beundrende op på Justin og sendte ham et taknemmeligt smil. Daniels ulvører kunne rent faktisk høre Justins hjerterytme stige til dobbelt hastighed.

Debbi kiggede på Justin og Riley med et drømmende smil. ”Prinsen på den hvide hest kommer en

nødstedt ungmø til hjælp,” sukkede hun henført.

”Ja,” vrissede Daniel. ”En rigtig superhelt.”

Bare Debbi vidste, at han ville gribe hende *så meget*, hvis hun nogensinde lavede sådan et stunt. I et kort, vanvittigt øjeblik overvejede han at spænde ben for hende, bare for at bevise det. Men et eller andet sagde ham, at man ikke skulle spænde ben for den pige, man gerne ville være kæreste med. Selv Daniel indså, at det var en ualmindelig dårlig ide.

I stedet vidste Debbi kun, hvad han netop havde sagt til hr. Carter: at de *ikke* var et par på en date. Daniel kunne igen mærke den knugende fornemmelse i maven, mens Justin galant hjalp sin kæreste frakken på.

”Tak, Justin,” hviskede Riley og strøg en gylden hårløk væk fra sine store, brune øjne.

Og så gik parret og ikke-parret hen mod byens torv og den årlige høstfest.

Mens de gik, skumlede Daniel fortsat over, at han ikke kunne bevise sin heltedighed over for Debbi. Men da de rundede det næste hjørne, fik han med sit skarpe blik øje på noget længere fremme: et flækket græskar på fortovet. Og da Daniel så græskarrets smattede indre på fortovsfliserne, blev han ramt af inspiration.

Debbi havde så travlt med at beundre Rileys frakke, at hun ikke bemærkede den slimede græskargrød foran hende.

Da hun var to skridt fra græskarsnasket, råbte Daniel: ”Pas på!” og kastede sig så ind mellem Debbi og græskarret.

Desværre undervurderede han sine ulvekræfter og sprang for langt. I stedet for at springe ind mellem Debbi og græskarsmattet, skred han i det, mistede balancen og landede på hovedet i pytten af græskarsmat.

Der sad Daniel og tørrede orange slim væk fra øjnene og spyttede græskarfrø ud af munden.

”Åh nej!” skreg Debbi. ”Daniel! Hvad skete der?”

Daniel trak en råtten græskarskal ud af håret og sukkede. ”Jeg gled.”

”Er du okay?”

Ja, bortset fra at have ydmyget mig selv ud over alle grænser, havde han lyst til at sige. Det, han derimod sagde, var: ”Ja. Jeg er okay.” Og så tørrede han græskargrød af kinden med ærmet.

